

III.

már akkor veled (benned!) „szószegés” voltam
 - nem tudhattunk róla
 lélek- és sejttekervényeit kicsoda ismeri
 melyekben zsákutcába ütközik oly sok fogadkozás !
 - s mindezt húrtales hegedűre szerzé vallató Istenünk -
 pendítsük meg Ígéreteink dadogó szavát hallani akaró fülünkbe:
 legyünk nyugodtak: kórházi vaságy nem feszít magára !
 - négy karral találja szemben magát unott képű halálunk
 együtt - igen
 ketten megyünk ha már a piócák is kipukkadtak mind !
 dermedező ujjaink közt porrá morzsolódik minden fájdalom
 szemünk artézi-vize csorog tisztulni vágyó sóhajunkra ...

Aztán ?

bementünk oda
 ahol éterszag fojtogatta torkunk - minket
 akik áttetsző rétestésztát lebegtettünk tele
 almák meleg illatával
 és mesékkel foltozgattuk közös magányunk mindig-lyukas burkát !
 - nem néztünk egymásra többé
 pillánkról vérmes Gyűlölet legyintett kettőnkre
 Nagyanyám
 (1998. május 26.-június 2.)

Fa Ede

NÉHA

tűnékeny képre-gondolatra sebzett
 aprócska lény a süket vak Egészenben
 bár cél nélkül és véletlen teremtet,
 csak bennünk tudja önmagát egésznek

a Kozmosz, - neki nem érték az élet,
 anyag-szájában kis falat a szellem,-
 a Nyelv felnő, a mindenségre kérdez
 (alig érti a szó-előtti csendet)

ez a látszat - az ész s érzet becsaphat,
 „ az igazsághoz csak BEFELE haladhatsz”
 olykor úgy tűnik - s mintha lenne célja

VALAKIBEN a nagy zűrös „Egésznek” -
 mielőtt eltűnsz (vesztve az egészet)
 BENNE vagy TELJES s boldog (néha-néha...)